

Koncert med Norbert Susemihl og Hans Knudsen Duo

- en jazzoplevelse ud over det sædvanlige

Et veloplagt publikum havde netop fået serveret eftermiddagskaffen med den eftertragtede kage, da de to lige så veloplagte musikere trompetisten Norbert Susemihl og pianisten Hans Knudsen blev introduceret af Finn Amorsen som to erfarne musikere og hyppige gæster i Sea Side Jazz Club, hvilket vi naturligvis kun kunne bifalde.

Koncerten blev indledt med nummeret "Hindustan", og allerede her viste de to dygtige musikere, at de kunne fylde ikke blot scenen men hele salen med vellyd, samtidig med at de causerede om de enkelte numre og datidens mere eller mindre kendte musikere på en både underholdende og oplysende måde.

Næste nummer var "Buddy Bolden Blues", der er komponeret af Jelly Roll Morton som en hyldest til kornettisten Buddy Bolden (1868 – 1931). Denne blues blev smukt sunget af Knudsen. En af datidens store kornettister Bunk Johnson (1879- 1949) påstod at have spillet hos Bolden, fortalte Susemihl, hvorefter han spillede nummeret i bedste "Bolden stil". Også her udstrålede de to musikere stor glæde over deres sammenspil i duoen, hvilket smittede af på os nede i salen.

Så sprang vi hurtigt frem til 1947, idet Knudsen introducerede Roy Brown (1920 – 1981), der var en amerikansk bluessanger, som havde en betydelig indflydelse på den tidlige udvikling af Rock and Roll og Rhythm n' Blues. Vi fik herefter en spændende boogie-woogie-udgave af hans originale sang "Good Rockin' Tonight", som tidligere har været indspillet af Elvis Presley.

Så vendte vi tilbage til den oprindelige New Orleans Jazz med "Chimes Blues" fra 1923, hvor Susemihl fortalte, at man i denne melodi, spillet af King Olivers Creole Jazzband, kunne høre Louis Armstrongs aller første kornetsolo. Susemihl spillede samme solo og så endog på den samme model kornet, som Armstrong spillede på. Flot, flot spil fra både Susemihl og Knudsen.

Så fulgte "Tom Cat Blues", komponeret af pianisten Jelly Roll Morton (1885-1941). I 1924 indspillede Morton den sammen med Joe King Oliver. Altså samme besætning som ved eftermiddagens koncert. Og selvom Hans Knudsen med smil på læben påstod, at han aldrig havde spillet nummeret før, fik vi en fornem udgave, hvor vi både fik fortalt jazzhistorie, men også fik den gengivet på en måde, så vi nede i salen tydeligt fornemmede det jazzhistoriske vingesus.

Med "I am Walking" af Fats Domino vendte vi tilbage til 1940erne, hvor Knudsen endnu engang brillerede med sit pianospil. Nummeret blev sunget af "hele" orkestret – altså begge musikere.

Så fik vi "Out in the Cold Again" af den amerikanske jazzpianist Alton Purnell (1911 – 1987). Denne langsomme "sjæler" blev her overbevisende sunget af Knudsen, mens Susemihl spillede blødt og følsomt på sit flygelhorn.

Inden nummeret "Let Me call You Sweetheart" fra 1910 blev trompetisten Dee Dee Pierce og hans kone pianisten Billie Pierce omtalt. Vi fik her en flot spillet udgave af nummeret. (En lille privat kommentar: Min kone og jeg hørte en koncert med Billie og De De Pierce i Tivolis koncertsal i 1966. Vi husker tydeligt, at den blinde Dee Dee blev hjulpet ind på scenen af sin kone.)

"Swanee River" indeholdt flotte soli af både Knudsen og Susemihl. Den blev sunget af Susemihl, så vi alt i alt fik en helstøbt udgave af det kendte nummer med en pompøs afslutning.

Så blev den amerikanske blues- og jazzsanger Cousin Joe (1907-1989) omtalt af Hans Knudsen. Den første sang "Life is a One-Way Ticket" var alvorlig, mens den anden "Evolution Blues" havde et mere muntert indhold. Knudsen sang begge numre, mens Susemihl spillede med dæmperens sprøde lyd i det første nummer og på flygelhorn i andet nummer. Herefter causerede de to

musikere lidt om deres musikalske udfoldelser i 1970-erne, hvor Knudsen begyndte at spille på banjo, mens Susemihl begyndte sin karriere som trompetist i 1970/71. Så fulgte en omtale af trompetisten Thomas Jefferson (1920-1986). Her vil jeg fremhæve Knudsens gode vokal og Susemihls autentiske trompet i "St. Louis Blues". Her udvekslede de to musikere erfaringer med ordene " Det sjove ved jazzmusik er, at selvom man kopierer forbilledet, bliver det alligevel til sidst ens eget", hvilket vi tydeligt kunne høre gennem hele koncerten.

I nummeret "Wrap Your Troubles in Dreams" fra 1931 spillede Susemihl endnu engang elegant med dæmper. Så fulgte "Down in Honky Tonk Town" fra 1940-erne i hurtigt tempo ligesom originalen, her med kraftfuldt Susemihl spil på trompeten. Og senere "One for the Highway, Two for the Road".

Så fik vi præsenteret navnene på "alle" orkestrets medlemmer – og de to kiggede sig forgæves omkring på scenen for at finde de øvrige i orkestret inden koncertens sidste nummer "Do You Know What It Means to Miss New Orleans" sunget af Hans Knudsen.

Finn Amorsen afsluttede med at takke orkestret for deres formidable musikalske indsats, hvor kun to musikere spillede fulde to timer uden nogen form for pauser – en musikalsk kraftpræstation. Ikke oplevet siden 1989 på Femø Jazz Festival med Brian Carrick's Heritage Hall Stompers.

Hans Knudsen kommenterede: " Dejligt, at I kom. Og dejligt, at I blev". Efter stor applaus fra salen fik vi ekstranummeret "Darktown Strutters' Ball" – et Fats Domino nummer oprindeligt fra 1917. Efter dette kunne vi forlade Elværket efter at have overværet en koncert med et musikalsk talkshow om en masse spændende jazzhistorie fra to super dygtige jazzmusikere.

TAK FOR DET
Mogens Lerbech